

HUGH HOWEY

SILOZUL

GENERATIILE

AL TREILEA VOLUM DIN SERIA **SILOZUL**

Ediția a II-a

Traducere din limba engleză de
ANA-VERONICA MIRCEA

ARMADA

Redactor-șef: Marian COMAN
Copertă: Adnan VASILE
Prepress: Alexandru CSUKOR
Redactor: Cristina NAN
Tehnoredactor: Magda BITAY
Corector: Oana IONAȘCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HOWEY, HUGH

Silozul : Generațiile / Hugh Howey ; trad. din lb. engleză: Ana-Veronica Mircea. - Ed. a 2-a. - București : Armada, 2024

ISBN 978-606-43-1812-1

I. Mircea, Ana-Veronica (trad.)

821.111

Hugh Howey

DUST

Copyright © 2013 by Hugh Howey

All rights reserved.

Copyright © NEMIRA, 2018, 2024 pentru prezenta ediție în limba română
ARMADA este un imprint al Grupului editorial **NEMIRA**.

Tiparul a fost executat de tipografia PAPER PRINT INVEST, Brăila.

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-1812-1

Pentru supraviețuitori

PROLOG

— **E** cineva acolo?
— Alo? Da. Eu sunt.
— Ah! Lukas. Nu spuneai nimic. O clipă am crezut că...
ești altcineva.

— Nu, sunt eu. Îmi reglam căștile. A fost o dimineată încărcată.

— Da?

— Da. Chestii plictisitoare. Întruniri ale comitetului. Momentan am rămas cam puțini aici, sus. După o mulțime de redistribuiri.

— Dar lucrurile s-au liniștit? Nicio revoltă de raportat?

— Nu, nu. Lucrurile reintră în normal. Dimineăta, oamenii se trezesc și se duc la lucru. Noaptea se prăbușesc în pat, epuizați. Săptămâna asta am avut o loterie de proporții, care-a făcut o mulțime de oameni fericiți.

— Asta-i bine. Foarte bine. Cum merge lucrul la severul șase?

— Bine, mulțumesc. Toate parolele tale funcționează. Deocamdată sunt același gen de informații. Nu sunt sigur că pricep ce importanță au.

— Continuă căutările. Totul e important. Dacă se află acolo, trebuie să existe un motiv.

— Așa ziceai și despre articolele din cărți. Dar multe dintre ele mi se par aiureli! Mă fac să mă întreb dacă e real ceva din toate astea.

— De ce? Ce citești?

— Am ajuns la volumul C. În dimineăta asta am citit despre o... ciupercă. Stai o clipă! Stai s-o gădesc! Iat-o! Cordyceps.

— Asta-i o ciupercă? N-am auzit niciodată de ea.

— Scrie că acționează cumva asupra creierului de furnică, îl reprogramează ca pe o mașină, o face să se urce în vârful unei plante înainte de a muri...

— O mașinărie invizibilă care reprogramează creiere? Sunt cât se poate de sigur că articolul ăla n-a fost pus acolo la nimereală.

— Da? Și ce vrea să însemne?

— Înseamnă... Înseamnă că nu suntem liberi. Niciunul dintre noi nu este.

— Ce încurajator! Înțeleg de ce mă pune să răspund la telefon în locul ei.

— Vorbești de primarul vostru? De-asta...? N-a mai răspuns ea însăși de ceva vreme.

— Nu de-asta. E plecată. Lucrează la ceva.

— La ce?

— Aș prefera să nu-ți spun. Nu cred că o să-ți facă plăcere.

— De ce crezi asta?

— Pentru că mie nu-mi face plăcere. Am încercat să o conving să renunțe. Dar uneori e cam... încăpățânată.

— Dacă o să creeze probleme, ar trebui să știu. Sunt aici ca să vă ajut. Pot distrage atenția celorlalți...

— Problema e că... ea n-are încredere în tine. Nici măcar nu crede că ești întotdeauna aceeași persoană.

— Sunt. Sunt eu. Mașinile îmi deformează vocea.

— Eu îți spun doar ce crede ea.

— Mi-aș dori să-și schimbe părerea. Eu chiar vreau să vă ajut.

— Te cred. Și-aș zice că acum cel mai bun lucru pe care-l poți face e să ne ții pumnii.

— De ce spui asta?

— Fiindcă am senzația că n-o să iasă nimic bun de-aici.

PARTEA ÎNTÂI

TUNELUL

• Silozul 18 •

In sălile de la Mecanic, praful cădea în ploaie, stârnit de violența săpăturilor. Cablurile suspendate deasupra capetelor se legăneau ușor. Țevile zăngăneau. Dinspre camera generatorului, bubuituri sacadate umpleau aerul, reverberau de pereți și trezeau amintiri dintr-o vreme când mecanismele descentrate se roteau periculos.

În mijlocul vacarmului îngrozitor, Juliette Nichols stătea în picioare, cu fermoarul salopetei desfăcut până în talie și cu mânecile ei legate lejer în jurul șoldurilor. Sudoarea și praful îi mânjeau tricoul ca niște pete de noroi. Se sprijinea cu toată greutatea de excavator și brațele vânoase îi tremurau în timp ce puternicul piston metalic al utilajului izbea în mod repetat zidul Silozului 18.

Își simțea dinții vibrând. I se cutremurau toate oasele și toate încheieturile, iar rănila vechi îi trezeau amintiri dureroase. Din lateral, minerii care manevrau de obicei picamărul o priveau cu un aer nefericit. Juliette își luă ochii de la betonul pulverizat și îi văzu stând cu brațele încrucișate pe piepturile largi, cu fâlcile înțeleștate și încruntați, probabil furioși fiindcă își însușise utilajul lor. Sau poate fiindcă încălca un tabu săpând acolo unde săpatul era interzis.

Juliette înghiți nisipul și creta care îi intraseră în gură și se concentra asupra zidului în curs de fărâmițare. Mai exista o posibilitate, una pe care nu putea să n-o ia în considerare. Din cauza ei muriseră mecanici buni și mineri la fel de buni. Când refuzase să curețe, izbucniseră lupte brutale. Câți dintre cei care o priveau săpând pierduseră un om

drag, un foarte bun prieten, pe cineva din familie? Câți o învinuiiau pentru asta? Nu putea fi ea însăși singura.

Piconul se izbi de ceva și se auzi zăngănit de metal lovind un alt metal. Juliette îi devie fălcile perforatoare în lateral, pe măsură ce, din carnea albă a betonului, apăreau oasele de oțel care îl armau. Scobise deja un adevărat crater în zidul exterior al silozului. Un prim șir de bare de oțel zimțate îi atârnavu deasupra capului, cu capetele moi ca lumânările topite acolo unde le tăiasă cu flacăra oxiacetilenică. Urmaseră încă șaiszeci de centimetri de beton și alt șir de bare de oțel; zidurile silozului erau mai groase decât își imaginase. Cu brațele amortite și nervii tociți, lăsă utilajul să-și urmeze traiectoria, cu pistonul în formă de pană mușcând din piatra dintre bare. Dacă n-ar fi văzut planul cu ochii ei – dacă n-ar fi știut că acolo, afară, existau și alte silozuri –, ar fi renunțat deja. Avea senzația că ronțăie din însăși scoarța pământului. Brațele îi vibrau atât de tare, încât imaginea propriilor degete îi era neclară. Ținta atacului ei era zidul silozului; îl izbea cu gândul de a-l străpunge, de a-și croi drum afară.

Minerii se foiau stânjeniți. Juliette își luă ochii de la ei, ca să privească din nou ținta eforturilor sale, când răsună o nouă izbitură în metal. Se concentrează asupra spărturii din piatră albă dintre bare. Aplecându-se, apăsă pedala de accelerație și excavatorul se urni, înaintând cu doi, trei centimetri pe șenilele ruginite. Ar fi trebuit să facă o pauză cu ceva timp în urmă. Praful de calcar pe care îl inhalase o sufoca; era moartă de sete; brațele ei aveau nevoie de odihnă; molozul adunat în jurul excavatorului o murdărea. Îndepărtă cu piciorul câteva bucăți mai mari și săpă mai departe.

Se temea că, dacă se mai oprește o singură dată, n-o să-i mai poată convinge pe ceilalți s-o lase să continue. Primar sau nu – șefă de schimb sau nu – oameni pe care-i crezuse neînfricați plecaseră deja nemulțumiți din sala generatorului. Păreau îngroziți la gândul că ar fi putut perfora un perete etanș, lăsând să pătrundă înăuntru aer contaminat, ucigător. Știa că fusese afară și Juliette vedea că o privesc ca pe o stafie. Mulți se țineau la distanță, de parcă ar fi avut vreo boală.

Înceștându-și dinții ce-i scrâșneau din cauza prafului gros, cu gust rău, apăsă din nou accelerația. Șenilele excavatorului se rotiră, înaintând cu alți doi sau trei centimetri. Doi sau trei centimetri. Juliette înjură

utilajul și durerea din încheieturile mâinilor sale. Afurisită să fie lupta, afurisiți să fie prietenii ei morți! Afurisit fie gândul la Solo și la copiii rămași singuri, la o eternitate de piatră distanță! Și afurisită fie aiureala asta cu primarul și oamenii care se uitau la ea de parcă ar fi ajuns să conducă deodată toate schimburile de pe toate nivelurile, de parcă ar fi știut ce face, de parcă ar fi fost obligați să i se supună, deși se temeau de ea...

Excavatorul se clătină, înaintând ceva mai mult de doi-trei centimetri, și piconul urlă, slobozind un vaiet pătrunzător. O mână îi alunecă și turația mașinii cresc, gata parcă să explodeze. Minerii tresăriră violent, sărind ca puricii, și mai mulți alergară spre ea, cu umbrele contopindu-li-se. Juliette apăsă pe butonul roșu de oprire, aproape invizibil sub praful alb. Excavatorul se zgâlțâi din toate încheieturile, încetându-și treptat mișcarea periculos de năvalnică.

— L-ai străpuns! L-ai străpuns!

Raph o trase înapoi, înconjurându-i brațele amortite cu ale lui, palide și vânjoase după ani de minerit. Ceilalți îi strigară că terminase. Reușise. Excavatorul scosese un zgomot straniu, ca și cum i s-ar fi rupt un ax de legătură; se auzise acel vaiet amenințător, de motor puternic funcționând în gol, fără nimic care să-i opună rezistență.

Juliete își luă mâinile de pe comenzi și se prăbuși în îmbrățișarea lui Raph. Dar disperarea îi reveni odată cu gândul la prietenii ei la care nu putea ajunge și pe care-i știa îngropați de vii în silozul devenit mormânt.

— L-ai străpuns! Întoarce-te!

O mână care mirosea a unsoare și a sudoare îi acoperi gura, ferind-o de aerul de dincolo. Juliette nu putea să respire. După risipirea norului de praf, în față în apără un petic negru de spațiu gol.

Acolo, între două bare de fier, se afla un vid întunecat. Zărit printre gratiile închisorii, îi înconjură, de la Mecanic până în Vârf.

Reușise. Ajunsese *dincolo* de zid. Și acum întrezărea un alt *exterior*, unul diferit.

— Aparatul de tăiere! murmură ea, îndepărtându-și de pe buze palma bătătorită a lui Raph și cutezând să ia o gură de aer. Cel cu flacără oxiacetilenică. Și o lanternă!

• Silozul 18 •

— **B**lestemăția asta e ruginită ca naiba!
— Seamănă cu niște circuite hidraulice.
— Pesemne vechi de-o mie de ani.

Petrolistul Fitz șuieră ultimele cuvinte prin golerile lăsate de dinții pierduți. Minerii și mecanicii care se ținuseră la distanță în timp ce ea săpa se îngrămădiră în spatele lui Juliette când își îndreptă lanterna spre întunericul de dincolo de vâlul din piatră spulberată, care nu se dădea dus. La fel de alb ca praful care plutea în aer, Raph stătea alături de ea, înghesuindu-se amândoi în craterul conic, sfredelit în betonul de aproape doi metri grosime. Albinosul făcuse ochii mari, avea obrajii translucizi, umflați și îi pierise sângele din buzele țuguiate.

— Poți să respiri, Raph, îi spuse Juliette. Nu e decât o altă încăpere.

Minerul palid expiră aerul din plămâni cu un oftat de ușurare și le ceru celor din spatele lor să nu-i mai împingă. Juliette îi întinse lui Fitz lanterna și se îndepărtă de gaura pe care-o făcuse. Își croi drum printre oamenii care se îngrămădeau. Pulsul i se accelerează când întrezări sclipirile unei mașinării aflate de cealaltă parte a zidului. Murmurele celorlalți îi confirmară repede că vederea n-o înșela: montanți, bolțuri, furtun, o placă de oțel cu resturi de vopsea scorjită și dăre de rugină – flancul unui colos mecanic, întinzându-se, în sus și în lateral, cel puțin atât de departe cât putea răzbate firavul fascicul luminos al lanternei.

Cineva îi puse în mână o cană de tablă plină cu apă. Juliette bău cu lăcomie. Era extenuată, dar mintea îi era ageră. Abia aștepta să ajungă la

un radio și să-i spună lui Solo. Abia aștepta să-i povestească lui Lukas. Descoperise îngropat un strop de speranță.

— Și acum? întrebă Dawson.

Noul șef al schimbului trei, bărbatul care îi dăduse apa, o studie cu mare atenție. Se apropia de patruzeci de ani, dar nopțile lucrate îl împovăraseră cu mai mulți. Avea mâini mari, noduroase din pricină că-și frânsese adesea degetele sau își zdrobise încheieturile fie muncind, fie bătându-se. Juliette îi înapoie cana. Dawson aruncă o privire înăuntru, apoi sorbi ultima înghițitură.

— Acum facem o gaură mai mare, răspunse ea. Intrăm acolo și vedem dacă obiectul poate fi recuperat.

Cu coada ochiului, zări o mișcare deasupra generatorului principal, aflat în funcțiune. Aruncă o privire într-acolo și o văzu pe Shirly uitându-se încruntată la ea. Shirly se întoarse cu spatele.

Juliette îl strânse pe Dawson de braț.

— O să dureze o veșnicie să lărgim gaura asta, spuse ea. Mai bine facem mai multe găuri mai mici pe care să le putem conecta. Trebuie să dărâmăm câte o porțiune mare o dată. Adu și celălalt excavator. Și adună toți oamenii cu târnăcoape, dar faceți cât mai puțin praf cu puțință!

Șeful schimbului trei dădu din cap și bătu cu degetele în cana goală.

— Fără explozibili? o întrebă.

— Fără. Indiferent ce s-ar afla dincolo, nu vreau să-l stricăm.

El dădu din cap și Juliette îl lăsă să se ocupe de excavație. Ea se îndreptă spre generator. Și Shirly avea salopeta lăsată-n jos până în talie, cu mânecile legate. Pe tricoul ei ud se contura însemnul muncii grele, un triunghi întunecat, cu vârful în jos. Cu câte o cârpă în fiecare mână, ștergea suprafața superioară a generatorului atât grăsimea veche, cât și noul strat de praf așternut în timpul săpăturilor din ziua aceea.

Juliette își dezlegă mânecile și-și strecură brațele în ele, acoperindu-și cicatricile. Se cățără pe una dintre lateralele generatorului, știind foarte bine de ce anume se poate agăța, ce părți erau fierbinți și ce părți abia călduțe.

— Ai nevoie de ajutor? întrebă, odată ajunsă în vârf, savurând căldura și zăngănitul generatorului care-i pătrundea în mușchii obosiți.

Shirly își șterse fața cu tivul tricoului. Clătină din cap.

— Mă descurc foarte bine.

— Îmi pare rău c-am umplut locul de moloz.

Juliette ridicase vocea, ca să acopere bâzâitul celor două pistoane aflate în mișcare. Nu erau departe vremurile când, stând deasupra generatorului cu componente al naibii de dezechilibrate, dinții îi clănțaneau atât de tare, încât ar fi putut să rămână fără ei.

Shirly se întoarse și azvârli pe jos cârpele albe, murdare de noroi. Umbra ei, Kali, le băgă într-o găleată cu apă soioasă. Era bizar s-o vezi pe noua șefă a Departamentului Mecanic trudind la ceva atât de banal cum era curățarea generatorului. Juliette încercă să și-l imagineze pe Knox făcând același lucru. Pe urmă o izbi pentru a suta oară faptul că ea însăși ajunsese *primar* și iată că-și petrecea timpul spărgând ziduri și tăind armături. Kali îi înapoie cele două cârpe și Shirly le prinse între palme, improșcând clăbuc. Tăcerea în care vechea ei prietenă își relua munca era mult prea grăitoare. Juliette se uită la echipa de săpători adunați de ea, care curățau molozul și se străduiau să lărgască gaura. Pe Shirly n-o încântase împuținarea oamenilor săi, și cu atât mai puțin distrugerea etanșeității silozului, care era tabu. Solicitarea de a-i pune la dispoziție din muncitorii ei venise când numărul lor era deja împuținat de revolta violentă. Și nu conta dacă Shirly o învinovăța sau nu pentru moartea soțului ei. Juliette se considera oricum vinovată, așa că relația dintre ele era una încordată.

Nu după mult timp, săpăturile fură reluate. Juliette îl zări pe Bobby la comenzile excavatorului, cu mușchii imenși ai brațelor sale pierzându-și contururile în timp ce mânua ciocanul pneumatic. Descoperirea unei mașinării stranie – a unui artefact îngropat dincolo de ziduri – înflăcărase mulțimea șovăitoare. Frica și îndoiala se preschimbaseră în hotărâre. Un hamal sosi cu mâncare și Juliette îl urmări din priviri pe tânărul cu brațele și picioarele dezgolite, care studia cu atenție activitatea din jur. Hamalul își lăsă jos povara de fructe și mâncare caldă și plecă să-și răspândească bârfele.

Juliette ședea pe generatorul în funcțiune, încercând să-și alunge dubiile. Își spuse că făceau ce trebuia. Văzuse cu ochii ei cât de mare e lumea, stătuse pe o culme și trecuse în revistă terenul. Tot ce avea de făcut era să le arate celorlalți ce se afla acolo. Și atunci ei aveau să se simtă atrași de munca aceea, în loc să se teamă de ea.